

Мов китиця плодів зелених на  
гіллі, тремтіли ми на дереві ночі.  
Не джерело внизу, а вишина  
з-між верхніх віт лякала наші очі.

Прийшов брунатний звір

і воду пив,

о стовбур терся спиною крутою.  
Й листок поворухнутися не смів –  
лиш ми зірвались: падали з тобою.

Таке буває у страшному сні.  
Такого уві сні не може бути.  
Ми

гострі ікла й ратиці страшні

замалювали кров'ю, щоб забути.